

Легенда про іриси

Давно це було не де-не-де, а в моїй рідній Україні, в моєму Самарському краї...

Важкі були часи, невеселі... Нападали на наш чарівний мирний край чужинці-загарбники. Так хотілося їм мати у власність родючі наші землі, за рабів тримати наш вільний народ, знищити козаків наших хоробрих, в полон забрати дівчат-красунь...

І от одного разу маленькі українці звернулися до Прометея, який забрав на Олімпі небесний вогонь і подарував його людям:

- Ти, пане Прометею, зміг протистояти богам, не думав про себе, допомагаючи людям. Ти справжній титан!!! А що можемо зробити для підтримки наших захисників ми – маленькі діти?

- А погляньте навколо, сердобольні й сміливі! Правда, красиві на цій галявині ростуть квіти? Коли я віддав людям вогонь, то на землі спалахнула чудовим семицвіттям веселка. Радість у всього суцього була неймовірна! І день пішов на спад, і сонечко сховалося за обрій, і ніч настала, а веселка сяяла над світом, даруючи людям надію. Вона не зникла до самого світанку. І коли зранку з-за небокраю зійшло небесне світило, то на місці чарівної веселки розцвіли ось ці різнобарвні неповторні квіти – іриси. Це квіти надії!

- Так, вони – чудові! – із захопленням та замилюванням зазначили дітлахи.

- Розкрийте цим квітам надії ті почуття, які переповнюють вас найсильніше!

- Я вірю в перемогу добра над злом! - впевнено сказала дівчинка.

- Вірю в силу духу та мужність тих, хто боронить свій рідний край! – гордо відповів хлопчик.

- Але щоб перемогти, то треба мати зброю, - в один голос промовили діти.

- Переконливо! Тож нехай надія людей буде завжди в єдності з вашою непохитною вірою. А іриси завжди за потреби війська-визволителя будуть перетворюватися на міцні шаблі, якими сміливий та вільний народ ваш буде боронити свою країну!

- Нехай зброї буде так багато, як зернятко у цих соняхах, - попросила україночка.

- І буде вона в бою такою ж неспинною, як вода у цій бурхливій річці, - звиятно сказав юний козак.

- Забагато зброї – то вже спокуса завоювати інші землі! – задумливо та водночас грізно промовив Прометей

- Ні, не хвилюйся: українці – не злочинці, яким потрібний поневолений народ та захоплені інші держави, - зворушливо зазначила дівчинка.

- Нам чужого не треба, ми боремося тільки за своє, - звиятно виголосив хлопчина.

- От і добре! Тоді домовленість наша залишається в силі!

- А ще це нехай буде тільки на той час, поки в Україні не знищений ворог... А коли ми здобудемо мир, то нам зброя стане непотрібна...І тоді нехай вона знову радує світ у вигляді чарівних квіточок... Адже українці роблять усе, щоб жити в злагоді та серед краси! – один із поперед одного вигукували діти.

І стали жовто-блакитні іриси могутньою зброєю в руках визволителів. А запанував мир – і шаблі перетворилися на різнобарвні квіти з солодким ароматом. Але не було серед них рослинки із червоним забарвленням, бо не було на шаблях українських вояків крові невинно убієнних.

От тому хоч іриса і мають найбільше розмаїття кольорів серед усіх квітів, але вони природньо ніколи не бувають червоними. В Україні ж іриса мають ще й другу назву - шабельники. До речі, є ще одне найменування цієї рослини – «півники», але то вже зовсім інша повчально-цікава історія.

З вірою в Україну!

Гімназія № 2 міста Новомосковська

Авторський колектив:

Аліна КОВАЛЬОВА, вчитель історії

Володимир ПОГОРСЛОВ, учень 6-А класу

Наталія ІГНАТЕНКО, вчитель початкових класів